

ning i Kommissionen, som vi havde ventet. Det ærede Medlem fra Bjerre sluttede sig heller ikke hertil, men jeg er ham taknemmelig for den Udtalelse, han i Dag fremførte, om, at han havde Sympati for Tanken og gerne vilde medvirke til, at man i alt Fald kom bort fra den Sammenblanding, der har bevirket mange af de ondartede Ting, jeg før antydede, og som havde til Følge, at vi her i Rigsdagen maatte beskæftige os med Spørgsmaalet om Statsgaranti for de Sparere, der havde deres Penge anbragt i Banker og Sparekasser.

Forslaget om Statsgaranti for Indlaan i Sparekasser og Banker har jeg ogsaa fremført for den nedsatte Kommission, men det blev der afvist med en Udtalelse om, at en saadan Garanti var vel ønsket og krævet af Bankerne under den Periode, jeg alt har nævnt, men et saadant Krav vilde ikke fremkomme mere. Jeg mener dog, vi ikke har nogen som helst Sikkerhed i saa Henseende, og jeg mener, at det maa understrege Rigtigheden af vor Opfattelse angaaende Statens Indgreb paa det Omraade, vi her forhandler, at naar man fra den private Bankverdens Side kører i Staa, møder man straks hos Rigsdagen og kræver, at den almindelige skatteydende Befolkning skal være med til at betale, hvad de Herrer har bortødslet ved deres fejlslagne Spekulationer. Vi hører nu af det ærede Medlem fra Bjerre, hvad jeg gerne vil fremhæve ligesom han, at Bankerne har tjent 14 Mill. Kr. i et Aar. Jeg har ikke i Øjeblikket Tallene paa rede Haand og ved ikke, om det er endelig opgjort, hvor meget Bankgarantien har kostet Staten, men det forekommer mig, at er det Tilfældet, at de Herrer Bankmænd har tjent 14 Mill. Kr. paa den utilbørlig høje Rente, vi har her i Landet, kunde de ogsaa have betalt den Svindel, som visse Banker gjorde sig skyldige i for nogle Aar tilbage, men som Staten og Skatteyderne maatte undgælde for. Jeg mener, at denne Omstændighed understreger Nødvendigheden af, at vi ikke slipper dette Lovforslag fra os, før vi har nøje overvejet ogsaa disse Spørgsmaal. Men der er man i Landstinget gaaet en hel anden Vej. Man har omskrevet hele Lovforslaget og ganske vist udtalt, at det kun er redaktionelle og formelle Ændringer, man har indført, men det er dog omskrevet paa en saadan Maade, at det er blevet i endnu højere Grad end før i de store Bankers Favør.

Maa jeg i Fortsættelse heraf nævne

det i Bankkommissionen rejste Spørgsmaal om et Renteraad. Jeg for mit Vedkommende tiltraadte Forslaget, skønt jeg ikke var tilfreds med den Maade, hvorpaa Raadet skulde vælges, idet jeg mener, at der burde gives Sparerne og ogsaa de offentlige Myndigheder — jeg tænker her paa Rigsdagen — en større Indflydelse indenfor et saadant Raad. Jeg tiltraadte Forslaget, fordi det blev stillet i den Hensigt, at det skulde være medvirkende til at begrænse og nedsætte den i Forvejen urimelig høje Diskonto her i Landet. Og jeg maa sige, at jeg, der ikke havde været med til at stille Forslaget, blev yderligere bestyrket i, at mit Standpunkt var rigtigt, da jeg saa, at Repræsentanterne for de store københavnske Banker og de Folk, der var indvalgte i Kommissionen som Pengemændenes Repræsentanter, ivrede saa voldsomt imod det. Dette var for mig et Vidnesbyrd om, at jeg, som repræsenterede Socialdemokratiet, af Hensyn til de smaa i Samfundet, som ikke sætter Penge i Bankerne, men skal laane Penge, burde slutte mig til de Herrer, som ønskede at faa oprettet et saadant Renteraad. Derfor vil jeg henstille, at man i det Udvalg, som antagelig bliver nedsat, ikke slipper denne Tanke, som man har gjort det i Landstinget. Jeg beklager, at den Mand, der i Kommissionen, som det fremgaar af Betænkningen, virkede særlig stærkt for denne Sag, det ærede kongevalgte Medlem, Jørgen Berthelsen, ikke blev Medlem af Landstingsudvalget om denne Sag, thi det er mig bekendt, at han aldeles ikke har opgivet sit Arbejde for at naa noget i den Retning som af ham og af Kommissionens Flertal skitseret.

Man vil fra Landstingets Side afvise Kravet om et saadant Renteraad med, at det kan ikke udføre et Arbejde af nogen reel Betydning, al den Stund den danske Stat ikke har nogen egentlig Indflydelse paa Pengemarkedet i Almindelighed. Det er sikkert rigtigt. Det maa vi alle erkende, at et lille Samfund som vort ikke betyder meget i saa Henseende. Vi faar at vide, hvor lidt vi betyder, naar vi skal laane Penge og da som Regel skal gaa til Udlandet. Men jeg vil dog paastaa, at havde vi haft et saadant Renteraad i de Aar, Grundejerbanken og Detailhandlerbanken svindledede her i København og overbød hinanden med høj Indlaansrente, var Staten sluppet for senere at maatte træde til med sin Garanti overfor disse Banker, eller den var i alt Fald sluppet billigere, hvis